

ЕЛИН ПЕЛИН ЛИСТАТА

chitanka.info

Една сутрин кичестата липа в гората се пробуди изтръпнала от студ.

— Какво ли е станало? — помисли тя и разгледа наоколо.

Първите лъчи на слънцето се мятаха през високите върхове и падаха върху гората. И цялата гора изглеждаше сребърна и блещеше, блещеше.

И листата на липата бяха сребърни и също блещяха.

Беше тихо, тихо. Нищо живо се не обаждаше. Само близкият поток шумеше и водите му бягаха надолу, бистри и студени.

— Какво има? — пошушна липата.

— Слана, студена слана падна нощес — обади се един лист. Той искаше да каже още нещо, но се отрони и бавно падна.

Липата чу въздишката му. Скоро след това падна друг лист. По него друг...

— Листенца, какво правите?... Стойте! Защо падате?

— Сбогом, сбогом, мила липо, наша родна майко — зашепнаха листата. — Есента е дошла вече. Нашият живот е свършен. Ние трябва да паднем, но в нашите пазухи ние отгледахме малки пъпки, пълни с живот. Те са облечени хубаво. Техните кафени люспички, макар и тънки, ще пазят сърцата им от студ и мраз. Те всякога ще бъдат готови за новия живот, който ще дойде с пролетта. От тях ще се развият нови листенца и ти пак цяла ще се облечеш с тях, стара майко. Сега сбогом! Сбогом!

— Сбогом! — пошушна липата.

И пожълтелите, попарени от сланата листи почнаха полека едно след друго да падат като златни птички около дънера на своята майка липа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.